

TARİKAT MI? BİRAZ DÜŞÜN!

Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmedığı inançlarla, amellerle Allah'a yaklaşılabileceğini iddia eden müşriklerin akıbeti ebedi ateştir. Şayet herkes kendi hevasına göre Allah'a yaklaşmanın yolunu bulacak olsaydı peygamberlere ne gerek vardı?!

O (insa)nların çoğu ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler. (Yûsuf 12/106)

Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. (Nisâ 4/48)

Aklı başında insanlar usulüne uygun ve makul sınırlar çerçevesinde, gerekli bilgiyle, azimle, sabırla, dürüstçe ve cesaretle işlerini halleden insanlardır. Bu minval üzere kesin bir metod olarak, Allah'ın hidayetine mazhar olan aklı başında bir mümin de -hidayete erdiği yaş kaç olursa olsun- kişisel gelişimini ve terbiyesini Kur'an mektebine tabi tutacaktır.

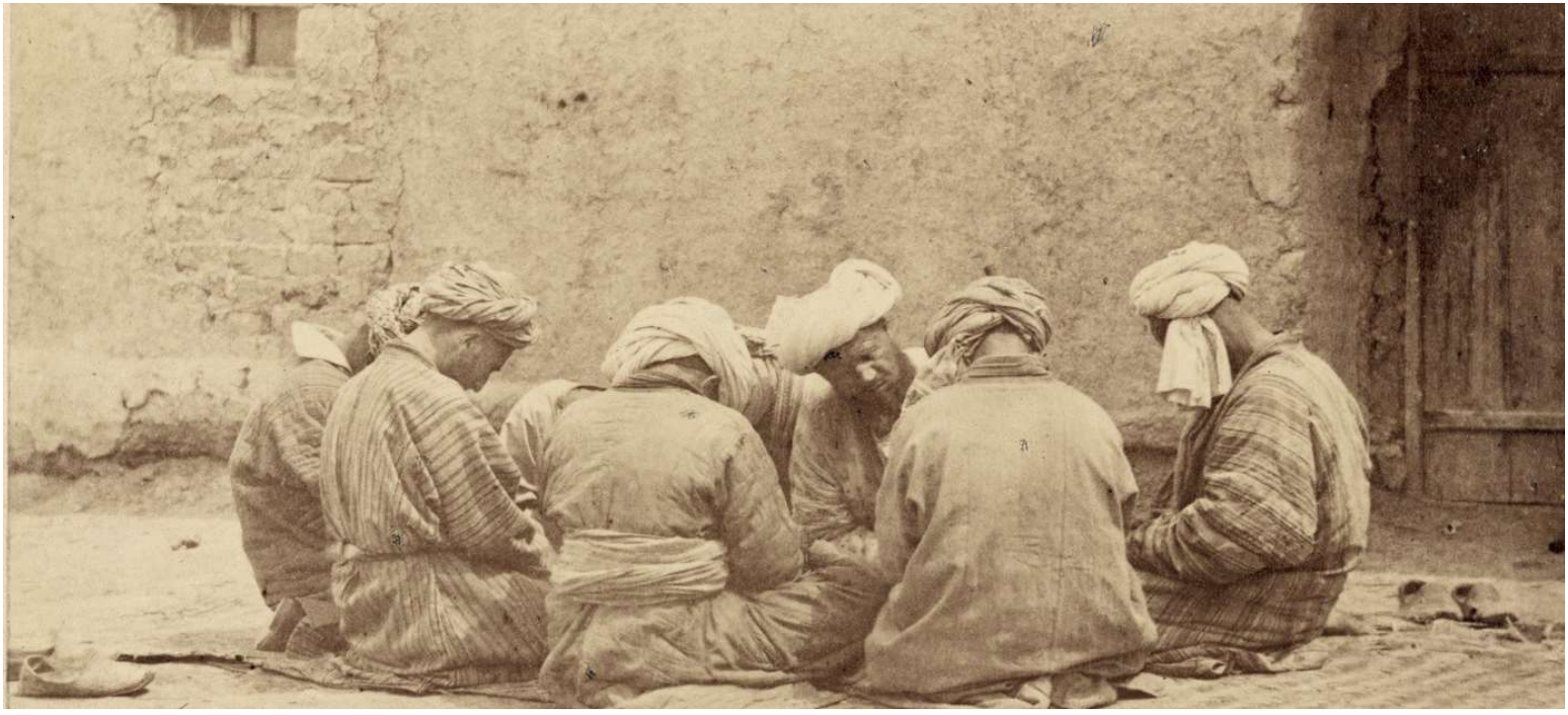
Bu meyanda bir Müslüman öncelikle bireysel ve ailevi hukukunu, sonra toplum hukukunu ve giderek ibadet, ahlak ve muamelatını da yalnız İslam'dan alacak ve kendini beşeri kanunlar yerine, Allah'ın kanunlarına karşı sorumlu bilecektir. Haliyle dinini sahih kaynaktan alacak ve gelişimi güzel her söze iltifat etmeyecektir. Bu sağlıktaki bir Müslümanın yaşantısı da son tahlilde kaliteli insan Rasûlullah'ın yaşantısının bir yansımasıdır; çünkü bu Müslüman O'nun ümmetindendir.

Kesin olarak bildiğimiz bir gerçektir; dünyada Kelime-i Tevhid'i kalbine iman olarak yazmış ve onun gereklerini hayatına uyarlamış bir mümin için nice müjdelere vardır. Bu mümin 'Lâ ilâhe illallah' anahtarıyla Havz-ı Kevser'de Rasûlullah'ın komşusudur. Firdevs-i Âlâ'da da en güzel nimetlerle rızıklanacaktır muhakkak.

Bunun tam aksine, gözü açık, kurnaz, her işini öyle veya böyle, -haklı haksız fark etmeden- halleden, türlü düzenler çevirerek kârlı çıkan, olmadık desiselere başvurarak haklı çıkan kişi de bu haliyle dünyaya ölçüsüzce rağbetinin kendisini hangi şeyin kapsama alanına çektiğinin farkında bile olmayacaktır.

Yine de söylemek gerekir, kendini başarılı ve uyanık sanan bu kişi her ne yaparsa yapsın, kendi bildiği ve Kur'an'ın emrettiği dinden öte babasının inancı olan kaotik ve gevşek bir İslam'ın etkisindedir. Evet, onun da Allah'a ve ahiret gününe inancı vardır ve cennetten de asla vazgeçemez. Zira kendisi yaptığı tüm hesaplar gibi bu cennet hesabını da iyi bilmektedir. Değil mi ki, onun hesabına göre de cennet yabana atılır bir nimet değildir. Yaşadığı hayatı türlü kolaylıkların izleğinde sürdüren bu adam için cenneti elde etmenin de bir kolaylığı olsa gerektir. Kendi arayışını ve bu arayışın kolay yollarını da içinde barındıran bu adamın tefekküründen söz edilemez. Onun ilimden nasibi yoktur. Hakiki bir iman için gereken araştırma onun işi değildir. Okuma eylemi de ona dünyevi manada emredilen uyduruk metinleri sorgulamadan okumak dışında bir anlam ifade etmeyecektir.

Böylece sadece kendi bildiğince iman etmek gibi eksiklikli bir imandan bile yoksun kalan bu kişi için şüphe giderilmiş değildir. Hep korku içindedir, hep tedirgin ve bir o kadar da kanmaya ve kandırılmaya müsait bir gündeliğin peşinde gezip durmaktadır sürekli. Ken-

dinden ve asıl kitabından kopup giden bu adam için şeytan artık işbaşındadır. Çünkü o kolayından bir cennetin peşindeyken şeytan da onun bu beyhude dolaşımına bağlanan yolları ona kolaylaştıracaktır.

İlkin ve en kolayından bu adamın karşısına bir cennet davetçisini çıkaracaktır şeytan. Kulağı daha en başından ilahi mesajın kodlarına kapanan bu insanın duymaktan pek hoşlanacağı bir sesi ve sözleri vardır şeytanın. Sözelimi 'kardeşim gel...' der bu sesle. 'İyi-si; ucuzu daha ucuzu ve kolay olanı burada...> diye de ekler. Şirazesini kaybeden bu insanın kulağı bu seslere ne kadar da aşinadır, bu sesleri nasıl da iyi işitir, duyar ve oraya yönelir. Hiç şaşmamak gerekir, çünkü bu şirazesinden kopuk insanın kulağı da tıpkı kârlı işleri sevdiği gibi, bu seslerin tınısını da pek sevecektir.

Derler ki bu adama;

"Bir mürşide tabi olmazsan kaybolursun.", "Cemaatin içinde olmazsan kuzuyu kapan kurt gibi seni de şeytan kapar.", "Çobansız sürü olmayacağı gibi mürşitsiz cemaat de olmaz." derler ve eklerler;

"Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır.", "Âlim bir zatın kâmil bir mürşidin terbiyesinden geçmesi ve onun himmetinden istifade etmesi gerekir." diye de tembihlerde bulunurlar sürekli olarak. "Onlar peygamberlerin vârisleridir." derler bu adama; "Onlar son nefesinde şeytandan senin imanını kurtarır, Ahirette de sana şefaathçi olurlar." derler habire.

"Bir mürşidin eteğini tutan cennetin en yücelerine, şehitlerin ve peygamberlerin mertebesine çıkar" derler sonra ve bu demeleri, tembihleri, uyarıları, çağrıları hiç bitmez onu kolayından cennete çağırانların...

Söylenen, tekrarlanan, anlatılan sözler böyledir, ama aslında bütün bu anlatılanlar tıpkı yurt dışına işçi olarak götürmeye heveslendirilip de borç harç buldukları paraları dolandırıcılara kaptıran işsiz insanların iş diye ıssız bir adaya bırakılışı gibidir. Son tahlilde bu cennet arayıcılarına 'İşte geldiniz, burada inin, buradaki ağaçları budayıp, otları sulayacaksınız, işiniz budur...' denilecektir ve daha da acısı bunu iş olarak bilişleri ve belleğişleri olacaktır. Evet, dolandırılmışlardır, lakin ne hoş bir dolandırılıştır bu ki, ucunda kolay bir cennet beklemektedir onları...

Hâlbuki ilahi bağlamından kopmuş olsa da bu **şirazesiz** insanların gayesi de son tahlilde müspettir ve fakat pek kestirme bir yol tutmuşlardır. O kadar ki, halleri sanki de büyük Arjantinli hikâyeci J.L.Borges'in 'Yolları Çatallanan Bahçe'si gibidir. Lakin bu insanların karşısına çıkan bu yolu çatallı bahçenin hemen şimdi ve burada seslenip duran çokça seküler bir fısıltısı da vardır. Bu çatallı bahçenin tam kestirme bir yerinde, kendilerine yol gösterenler vardır çünkü. 'Kestirme yol arayanların bir kılavuzu olsun, bu yol bilmeyen insanlar mürşitsiz mi kalsın...' diyerek tutmuşlardır çatallı bir köşesini.

Bu yolları çatallanan bahçeye yolu düşen insanlar için olsa da, aslında bu da bir dengedir; her ne kadar tasvip etmek kolay değilse de, adeta *'beni kandıracak kimse yok mu...'* dercesine tedbirsizce yol arayan bu kimse-leri elbette birileri kandıracak ve bu sayede imtihan dünyasının ıssız adaları da insan yüzü görebilecektir. Geçici de olsa dolandırıcılar içinde çokça kârlı dola-yımdır burada duran. Zira hem arayanlar hem de ça-ğırılanlar için bir müddet sürecek bir sefa yayılmaktadır bu dolayımın tam orta yerinde.

Belki bazıları erken kendine gelecek ve dolandırıl-dıklarını fark edeceklerdir. Lakin dolandırıldığını an-layamayan adam, hep emeğinin karşılığını alacağını umarak salih amel işlemeye devam ettiğini düşünerek, beyhude yere ve biteviye sulaması istenen otları sula-maya, ağaçları budamaya devam edecektir. Tıpkı Psi-kiyatrinin altını çizdiği 'öğrenilmiş çaresizlik' girdabın-da devinip duran ezberci mağluplar gibi, kendi tevillini de kendi mantığından çözüp örmeye duran bu insanlar için artık başka bir kandırıcıya da ihtiyaç yoktur; *'hem niye kandırsınlar ki onu, "ağaçları kesin, otları yakın" gibi kötü bir emir de verilmemiştir ki..'*

İşte insanın bu dünyadaki dönüştürülmüş ve anlamı-nı kaybetmiş asıl garibanlığı da budur. O kadar ki, bu gariban emeğinin karşılığını alacağına inanarak ecel gemisi gelinceye kadar bekleyip duracak ve maalesef ömür sermayesini bataklık şirketlere yatırmış ve tüket-miş biçimde de ahirete göçecektir.

Oysa bir daha dönüş imkânı olmayan ahiret yolculuğu için insan, henüz dünyada iken, hangi ölçüye tabi ola-cağını sağlamca hesap ederek yolunu çatallanmadan kurtarmaya yönelerek çareler aramak durumundadır. Bunun içinde evvela rehber kitap Kur'an'ı ve kılavuz Muhammed aleyhisselamı iyi tanımalı, sağlam bir yol bulabilmek için din simsarlarının eline düşmemelidir.

Heyhat ki, adı üstünde o bir müridir, ve bütün bunları o istemiş ve başına ne geldiyse sunulan yemi kabul et-mekle bu çatallanmış yola girmiştir artık.

Bununla beraber bu arayış içindeki insanları yolunu şaşırmış balıklar yerine koyup bu çekici yemleri, peş peşe sıralayanların sözleriyle, vaat ettikleri şeyler arasında, düşünen insanın kolayca görebileceği, uçu-ruklar bulunmaktadır. Fakat insanları düşünmekten alıkoyan önemli bir şey de vardır bu uçurumların ba-şında. Korku adındaki bu şey, bir acayip burgaçtır ki, öncelikle bu zavallı insanı dört bir yandan kuşatarak içine girdiği bu dairenin dışına çıktığında yapayalnız ve korumasız kalmak endişeyle titretmekte ve kurtuluş için yegâne çarenin de ancak bu dairenin içinde oldu-ğunu fısıldayıp durmaktadır ona...

Bu bağlamda öncesinde öğretilmiş, sonrasında ise öğrenilmiş bir çaresizliğin cenderesinde bırakılan in-sana şeyhten haber verirken telkin edilenler gerçek-ten ürkütücüdür, korkutucudur ve insanın elini ayağını buz kesecek, beynini donduracak niteliktedir. Nite-kim artık bu çaresiz mürit için, içine girdiği bu acayip dünya - daire- garip bir biçimde ultra kahramanların yaşadığı Marwel dünyası gibi inanılmaz bir dünyadır. O kadar ki, süper kurtarıcıları, teslim olmuş binlerce, milyonlarca ayakları yere basmayan müridiyle veki-liyle, halifesiyle kutupları, gavsları, kırkları yedileriyle akıl almaz bir genişlik ve derinlik sunmaktadır müride. Tıpkı onun gibi cümle müridan da bir bakıma Mars'tan daha uzak bir gezegende gibidir artık. Sanki Deleu-ze'yen bir köksap karmaşası içinde uzayan bu geze-gende sözgelimi, şeyh şüphesiz biçimde insan olduğu halde garip bir biçimde de insanlardan güçlü kuvvetli, dilediğini yapabilen, her an gören ve işiten (!) bir süper adamdır ve onun hakkında en küçük bir şüpheye düş-mek bile küfre eşdeğer bir günah hükmündedir.

Müridanın tek tek aklından geçenleri bile bildiğine inanılan bu yüce adamın sahte bir veli, bid'atçı ve mül-hid olduğunu düşünmek bir yana, bu meyanda küçük bir şüphe içine girmek bile imkân dışıdır. Tam da bu kendi kökünü kendi saplarından ören daire içerisin-deyken sanki insanı yaratan yüce Allah'tan korkar gibi bir insandan korkmakla ve onu eleştirememekle ka-ıytsız, şartsız batıl bir imanın temelleri atılmıştır artık.

Oysa bu daireye hiç girmeden tıpkı İbrahim aleyhisselamın dediği gibi **biz Allah'tan başka (sizin ilahlarınızdan) korkmayız.** (En'âm 6/8) demek gerekmektedir.

Yukarıda zikrettiğimiz insan avcılarının en kolayından cennet müjdeleyen tütsülenmiş sözlerinin bir kısmı, oltanın ucundaki yemin besin değeri bulunduğunun doğruluğu kadar doğru sözlerdir. Lakin çoğu kere balık o besinden istifade edemez de bir parça yem uğruna hayat suyundan dışarı çıkar ve beslenen değil hayatı pahasına besleyen bir basitleşmiş özne haline gelebilir.

İlahi düzeni seküler düzlemde basitleştirerek elde edilen bu yemlerin arkasında duran oltacıların pedagojik yöntemleri sözelimi, ne kadar da albenilidir. İşte önünde diz çökülen mürşid bile bu yola ilk sülûk ettiğinde acemi, toy bir insanken şimdi kurtulmuş bir kurtarıcıdır artık. Esas olan böylece kurtulmuş bir kurtarıcının bendesi olmakla kaimdir. Böyle kurtarıcı bir mürşide tabi olmazsan kaybolursun denilmiştir bir kere...

Oltaya takıldıktan sonra dergâha doğru yola düşen mürid adayı, sofraya konmadan önce güzelce bir yıkanır, sonra onu oraya taşıyan kutlu sebebin sahibi kişi nezaretinde mürşidin elini ve eteğini tanıyacaktır. Bir güzel günah çıkarılacak, pişman olunacak ve artık eskisi gibi yaşanmayacaktır. Çünkü mürşit onu hep görecektir. Ne mutlu ona ki, anasından doğduğu gibi, ak pak ve saf, Arafat'tan döner gibi(!) günahsız olmuştur artık...

Mürşid ve yakın çevresi "**Cemaatten ayrılan bizden değildir**" hadisini de sık sık duyururlar. Nasıl bir cemaat? sorusunun bu esnada herhangi bir kıymeti harbiyesi yoktur. Bahse konu olan esas hadistir ve hadis tefsire muhtaç değildir. Güya siyasetle işi olmayan, cihad kavramı lûgatlarından çıkarılmış, başörtüsü vs. gibi fûruattan işlere bulaşmayan, etliye sütlüye karışmayıp yavan ekmeği tavsiye eden bir cemaatin, tarikatın, dairenin, society'nin bakışıdır bu bakış. Zikirden ve

şeyhten başka hiçbir şeyin önemi yoktur. Fikir ise kötülenmiş felsefeden başka bir şey değildir. Yapılacak tek şey, ölü yıkayıcının önünde yatan meyyit gibi itaat etmektir. Zira mürşid de sesizdir, onca zaman ne kendi konuşmuş ne müridi konuşturmuştur.

Bu aşamadan sonra mürşidin keramet, mersiye ve kasidelerini sayıp döken meclislere katılarak, garip ama bir o kadar da anlam içeren sosyolojik bir society'nin mensubu haline getirilen insanlara zamanla hangi kайдan ne isteneceği, oraya hangi edeple ve erkânla gidileceği, teberrük için ekmek, şeker ve daha neler gezdirileceği öğretilir. Bitmeyen ekmeklerden yenilir, çarçabuk kofarılmış cabul cubul çorbalardan içilerek, mürşidin sebep olduğu bereketle tanışılır ve sanki de ömrünce aç gezmiş gibi ezbere çekilen müride rızkı verenin Allah olduğu unutturulur.

Bu cahilane dizayn edilmiş ilahi soslu society meclislerinde Allah'ı sever gibi şeyhini seven cahil insanlar rağbetin tam da ortasındadırlar. İnsanların kalplerindeki imanın yanına yerleştirilen şirk öğretileri, ölümlerden istidat, gaiplerden gelen koruma garantileri her toplanışın başat unsurlarıdır. Kiminin çamura çöken eşiği kurtulmuş, kiminin tekerleği fırlayan arabası gavsın himmetiyle yürümüştür. Sebep artık bellidir. Garanti buradadır. Kurtuluş, kurtulmuş mürşidin çevresini kuşatmış haldedir.

Society'nin merkezi konumundaki mahallin kokusu bile bambaşkadır. Buradan alışverişler yapılarak oluşturulan society ekonomisi muhteşem bir iç dina-

mik göstermektedir. Orada olmaktan ve öylece bomboş durmaktan başka hiçbir mesleği, sanatı, zanaatı olmayan- kabaca kendi geçimini bile sağlamaktan aciz bir üst çevre ve mahdumları- için yapılan bunca şey nasıl bir anlam ifade etmektedir? Yine de eklemek gerekir, hemen hiçbir müridin aklına bile gelmeyen bu kıyıcı soru aslında derinde bir yerde insanın içinde durmaktadır.

Bir dahaki sefere hizmetleri nispetinde, vazifelendirilen yeni mürit artık kazandıracığı yeni yeni müritler için bir sebep hükmündedir. O' da artık bir avcıdır. Değil mi ki, mürşit hazretleri onu dünya kazanına salacak ve ondan J. Saramago'nun, İncil'deki İkinci İsa'sı gibi yeni kullar, yeni müritler getiren bir kepçe gibi faydalanacak, memleket kazanından yeni yeni müritler taşıyacaktı society'e. Enikonu mürit, böyle bir şeydir işte. Sanki bedava bir ırgat, ya da eline tutuşturulan tanelerin çığırkanlığıyla ömrünü tüketecek mütevekkil bir seyyar satıcıdır artık.! Müritler elinde yürüyen bu satışlar bazen sokaklardadır, bazen lüks salonlarda, bazen bir dergi editörlüğünde, ama her daim şeytanın gel dediği yerdedir.

Bunun dışında gerçekten irşad olmayı bekleyenlerin hayal kırıklığına uğramaması için de manevi irşat feyizle olur hikâyeleri üretilecektir sürekli olarak. **'Mürşidin bir nazar etmesiyle ne merhaleler kat edilir ne derecelere ulaşılır kimse bilemez'** denilerek ezber üstüne ezberler dökülecektir. Oysa dinlediklerini aklından şöyle bir geçirmeye kalksa insan, ilk birkaçında hemen tökezleyecek, çelişkilerle dolu, hiç duymadığı saçmalıklar kafasını allak bullak edecek ve çaresiz olarak düşünmekten de vazgeçecektir. Bundan sonra yalanlarla avutulan müride bol bol rabıta yapmak ve feyz almaktan başka irşat yolu kalmayacaktır.

Mürşidini gözünde canlandıramayanlar için korkunun yanında teknolojiyle giderilen bir emniyet kemeri takılır müridin aklına. Cüzdanında evladının resmini taşımaktan imtina eden insanlara uhrevi hediyeler gibi resimler verilir. Uzaktan ve yakından idare edilip, bir dahaki ziyarete kadar bol bol rabıta tavsiye edilir.

Bu arada mürit nefesine uygun dini yaşantının membaına da demir atmıştır artık. Yapılması gereken tek şey mürşidi kızdıracak iş yapmamak, verdiği zikir ve evradı tamamlamak, onu memnun etmektir. Dikkat etmek gerekir; çünkü o işlenen günahlardan haberdardır, müridini görmektedir, işitmektedir(!)

Böylesine sıkı takibe alınan ve denetlenen bir mürit kendisini takibe alandan başka kimseyi, daha çok memnun edemez ve artık öfkesi, sevinci, ibadeti, tevekkülü hepsi onadır. Her ne kadar Allah'ı ve resulünü unutmuşsa da kendisine aracılık edecek paravan şirket muameleyi prosedüre uyduracaktır. Ona göre bunların hiçbirisi şirk sayılmaz, çünkü bu olan biten işlerin baş aktörü Allah dostudur(!)

Allah dostu ile şeytan dostu olanları birbirinden ayırt edemeyen, İslam'ın mesajını anlayamamış kimselerin bu tuzaklara düşmeleri gayet tabiidir; çünkü onlar dini kaynağından öğrenmemişlerdir lakin bilenlerin susmasına ne demelidir?

Velhasıl koskoca bir ümmet dinini yaşamak için bin bir meşakkat âlim ararken yolları kesen haramiler, İslam adı altında başka bir dini öğretmektedirler. Onlar Müseylime'nin vârisidir ve öğrettikleri dine inananlar Müseylime'nin ümmeti olurlar.

Saltanatlarının bekası ve şahsi menfaatlerinin devamı için şeytanın da işini kolaylaştırarak Müslümanların dünyadaki zilletine, ahirette de kendisinin ve yandaşlarının helakine sebep en tehlikeli ayrılıkçılar bu din tacirlerinden başkası değildir. Onların tezgâhına / dergâhına / socitey'lerine düşmemek, aldatıcı sözlerini dinlememek gerekir.

Onlar bir yığın sapık inanç ve bid'at hükmündeki amellerle övünüp sevinerek cennet ummaktadırlar. Hâlbuki kendilerini memnun etmeye çalıştıkları diri veya ölü mürşitleri onlara cennet veremez. Kalplerinde ve dillerinde bulunan safsatalar, Kelime-i Tevhid'in manasına aykırıdır ve Rasûlullah'ın İslam mesajından çok uzaktır.

Onlar İslam'ın adını, soyadını, sicilini, kütüğünü her bir şeyini kullanırlar; fakat İslam diye insanların kalplerine yerleştirdikleri şirk inançları, inanan kimseyi ebediyen cehenneme hapseder.

Allah onların yaptığı bu işi şöyle haber vermektedir: **O (insa)nların çoğu ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler.** (Yûsuf 12/106)

Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmedığı inançlarla, amellerle Allah'a yaklaşılabileceğini iddia eden müşriklerin akıbeti ebedi ateştir. Şayet herkes kendi hevasına göre Allah'a yaklaşmanın yolunu bulacak olsaydı peygamberlere ne gerek vardı?!

Onlardan birçoğu bu şirkten vazgeçmeyecek ve eski müşrikler gibi içinde bulunduğu durumu savunmaya çalışacaktır.

Allah buyurdu ki:

Allah'tan başka veliler edinenler derler ki, biz onlara

bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz. Allah onların ihtilaf ettikleri şeyde aralarında hükmedecektir. Allah, yalancı ve kâfir kimseye hidayet etmez. (Zümer 39/03)

Yani onlar kendilerini Allah'a yaklaştırsın diye birtakım araçlar edinmişler ve bu araçları övmelerine, sevmelerine, yüceltmelerine sebep, onun güya Allah'a yaklaştıracak olması imiş!

İşte bu safasatlar cennet anahtarı olmak şöyle dursun, olsa olsa maymuncuktur. Cennet kapısını ise maymuncuk açmaz.

'La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah' deyiniz ve bu sözde sebat ediniz; dininizi tarikat deccallarına emanet edip, peşlerinden gitmeyiniz.

(Resulüm!) De ki: "İşte bu, benim yolumdur. Ben, Allah'a çağırıyorum, ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı (ortaklardan) tenzih ederim! Ve ben ortak koşanlardan değilim. (Yûsuf 12/108)